

ζωντανεύοντας το παρελθόν

Μνήμες δόξας και ευδαιμονίας αναβιώνουν σε ένα πολιό **ΚΑΠΕΤΑΝΟΥΣΠΙΘ** στην Οία, που στέκει σαν ένα αξεπέραστο «μνημείο» **ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ** και αισθητικής.

Η ψυχή γεμίζει αναμνήσεις, οι τοίχοι «αντηχούν» από τα τραγούδια των **ΝΑΥΤΙΚΩΝ**, ενώ η αφοπλιστική ομορφιά «εφορμά» για νέες **ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ**.

Κ

άθε τόπος στην Ελλάδα έχει την ιδιαίτερη ιστορία του, τη δική του αρχιτεκτονική και αισθητική. Η παρατήρηση αυτή ισχύει κατεξοχήν για τα νησιά και τα μεγάλα λιμάνια. Μέρη που ήρθαν σε επαφή με διαφορετικούς λαούς και τόπους όλης της υφελίου, αναπτύσσοντας εδώ και αιώνες σχέσεις που επηρέασαν τα ντόπια στοιχεία και δημιούργησαν τη σημερινή, ξεχωριστή ταυτότητα κάθε τόπου. Η Σαντορίνη και ειδικά η Οία (η Πάνω Μεριά πιο σωστά, αφού το όνομα Οία είναι μεταγενέστερο) ασχολήθηκε με δυο αλληλένδετα πράγματα: τη ναυτιλία και το κρασί. Τα αμπέλια και τα καράβια ήταν πολύ σημαντικά για τους Σαντορινιούς, ήταν η ίδια τους η ζωή. Οι δρόμοι της θάλασσας έφεραν πλούτο και πολιτισμό στα νησιά του Αρχιπελάγους, από την αρχαιότητα έως τον αιώνα μας και βέβαια και στη Σαντορίνη. Η τοπική παραγωγή μεταφερόταν ανά τον κόσμο με τα πλοία. Σταθμοί: Σχεδόν παντού, κυρίως όμως η Μαύρη Θάλασσα και η Βενετία. Τα πλοία πήγαιναν γεμάτα εκλεκτό κρασί και γύριζαν «φορτωμένα» νέες ιδέες, περίτεχνα βενετσιάνικα έπιπλα, φωτιστικά και πολλά άλλα αγαθά.

Σήμερα, είναι έκδηλη μια εκλεκτική συγγένεια της Σαντορίνης με τη Βενετία. Τα πλοία και καπετανόσπιτα του νησιού είναι σαν να ήρθαν εδώ αυτούσια από τη Βενετία. Στα χρόνια της ακμής, στα πανέμορφα αυτά σπίτια έμεναν οι καπετάνιοι (εξ αυτού και καπετανόσπιτα), ενώ οι φτωχοί ναυτικοί κατοικούσαν στα υπόσκαφα. Το φονικό

σεισμό του '56 ακολούθησε μια εποχή παρακμής, το τέλος της τοπικής ναυτιλίας και η οριστική παύση μαζικής παραγωγής κρασιού. Όσα από τα περήφανα καπετανόσπιτα διασώθηκαν, «περιμένουν» λίγη φροντίδα και αγάπη που θα τους δώσει μια δεύτερη ευκαιρία ζωής, σε μια άλλη οπωσδήποτε χρήση. Χρειάζονται όμως φωτισμένοι άνθρωποι με γνώσεις, ευαισθησίες και συνείδηση της ιδιαίτερης ταυτότητας του τόπου, για να έχει θετική κατάληξη το τόλμημα και να μην αλλοιώσει το χαρακτήρα μιας ανάλογης κατοικίας.

Η Φρειδερίκη Νομικού, μια καλλιτεχνική φυσιογνωμία που δρα εδώ και χρόνια στην Οία, ανέλαβε το δύσκολο έργο να ξαναζωτανέψει ένα ιστορικό οίκημα. Στην προσπάθειά της βρήκε συνοδοιπόρους μια πολύ καλή αρχιτέκτονα, τη Βούλα Διδώνη, και το σημερινό ιδιοκτήτη του σπιτιού, Tony Mossiman, έναν Βρετανό που ζει στην Οία τη μισή του ζωή. Το σπίτι ανακατασκευάστηκε ουσιαστικά με απόλυτο σεβασμό στις αυθεντικές ρίζες και το πνεύμα του. Οι τεχνικές που ακολουθήθηκαν είναι πανομοιότητες με τις αρχικές. Τα σοβατίσματα έγιναν με τον παλιό τρόπο, με χρώμα μέσα στο κονίαμα, τα δάπεδα με πατητές τσιμεντοκονίες, ενώ τα βοτσαλωτά αποτυπώθηκαν και ξανάγιναν από την αρχή με τον ίδιο τρόπο και το ίδιο σχέδιο. Η αποφυγή των εύκολων και γρήγορων λύσεων είναι εμφανής σε κάθε λεπτομέρεια των εργασιών. Μπορεί κανείς να πει, χωρίς να υπερβάλλει, ότι η συντήρηση έγινε με «αρχαιολογικό» σεβασμό, κι αυτό από αγάπη και μεράκι κι όχι από κάποια νομοθετική δέσμευση!

Ατμοσφαιρικός, σχεδόν κατανυκτικός φωτισμός, στο μαγικό πέρασμα που ενώνει τους δύο ορόφους.

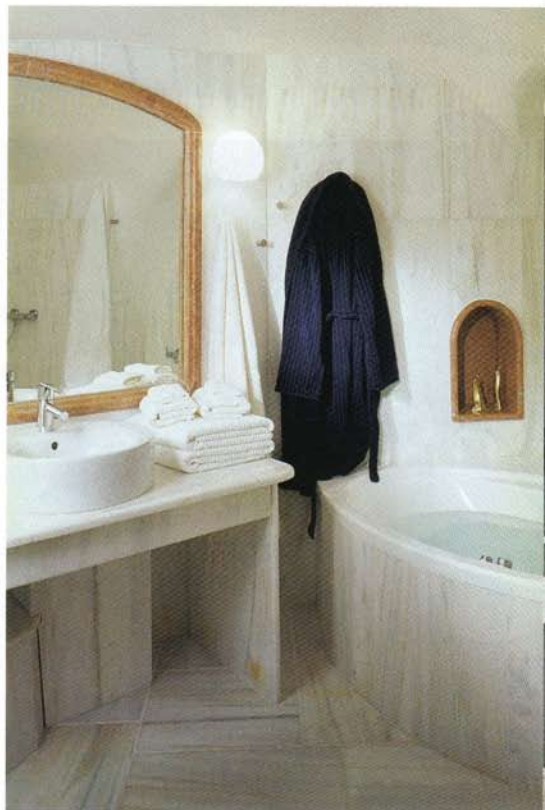
Σπάνια περίπτωση... Το δωρόφο σπιτί δεσπόζει της Οίας και μπορεί εύκολα να αναγνωρισθεί από τις μεγάλες και άνισες ωχές καμάρες του στο ισόγειο και τις χαρακτηριστικές, μικρές βεράντες του σε κάθε όροφο. Το πάνω κομμάτι είναι διακοσμημένο με μια εμφανή, άνιση λιθοδομή από κόκκινη πέτρα και χαρακτηριστικό, τριγωνικό σχέδιο στη μετώπη. Τα μπαλκόνια έχουν πραγματικά μοναδική θέα. Μπροστά τους κατεβαίνει η Οία με το σύμπλεγμα των κάτασπρων σπιτιών της -που μοιάζουν με απότομα σκαλιά- και μετά το απόλυτο μπλε. Τα μάνια επιχρίστηκαν με πατητά, τα ξύλινα δάπεδα συντηρήθηκαν ή αλλάχτηκαν. Η επίπλωση, όπως και η διακόσμηση -που είναι έργο της Φρειδερίκης Νομικού- στηρίχτηκαν σε γνήσια, παλιά κομμάτια που συνδυάστηκαν με καινούρια ανάλογης αισθητικής, μεταδίδοντας στο χώρο ένα ρομαντισμό και μια ποιότητα που δύσκολα συναντά κανείς στις μέρες μας. Το καπενατόσπιτο δε θα ήταν ποτέ αυτό που είναι σήμερα χωρίς τη συμβολή της Φρειδερίκης και της Βούλας. Μετά από επίπονες εργασίες 2 χρόνων, το αποτέλεσμα έρχεται να τις ανταμείψει: ένα σπιτί που νικά το χρόνο, μεταφέροντας την ατμόσφαιρα αλλοτινών καιρών, και ενσωματώνει με μοναδικό τρόπο στοιχεία από την ντόπια αρχιτεκτονική με το βενετσιάνικο στιλ της Αναγέννησης.

Μίνιμαλ αναφορές σε ένα σχεδόν παραμυθένιο σκηνικό με ασυνήθιστες ελευθερίες έκφρασης. Το ταξίδι στον κόσμο των αισθήσεων μόλις ξεκίνησε...

επάνω: Το παλιό, σιδερένιο κρεβάτι, ο βενετσιάνικος καθρέφτης και η σιφονιέρα «ήρθαν» από διαφορετικές «πηγές» και προσαρμόστηκαν με επιτυχία στο ρομαντικό υπνοδωμάτιο.

ξεξιά: Ορθομαρμάρωση από την αρχιτέκτονα Βούλα Διδώνη και λευκή πολυτέλεια σε λιτές γραμμές συνδυάζονται με απαράμιλλο τρόπο σε ένα από τα μάνια του σπιτιού.

[ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ] ζωντανεύοντας το παρελθόν

επάνω: Αριστοτεχνικό «κάδρο» του τοπίου μέσα από την εξώπορτα. Στο Αιγαίο μαθαίνει κανείς να ζει λιτά, «σπαρτιάτικα», αφήφώντας το χρόνο...

αριστερά: Ο παλιός φούρνος στην αυλή του σπιτιού συντηρήθηκε και αφέθηκε στη θέση του, δημιουργώντας μια μάλλον διακοσμητική και όχι χρηστική γωνιά.

κάτω: Η συγκλονιστική ομορφιά της Οίας με την «απόκοσμη» θέα και την καρδιά από... θειάφι, ισορροπεί αρμονικά με τις γαλάζιες «εκπληξεις» του πελάγους παρά τις ασύμμετρες και «δύσκολες» γραμμές του τοπίου.

